

осіб, а на потребу реформування національного законодавства під європейський лад. Тому, слід зазначити, що питання притягнення до відповідальності юридичних осіб має вирішуватися тільки за допомогою адміністративного та цивільного права України, адже саме таке регулювання відносин щодо юридичних осіб матиме ефективніший результат. За для цього необхідно розробити новий Кодекс про адміністративні правопорушення України, який би відповідав сучасному суспільному розвитку нашої держави та закріпити в ньому адміністративну відповідальність юридичних осіб в новому змісті, встановивши нові проступки та збільшити розміри покарання за правопорушення.

Мисіна О.О.

магістр права,

*Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича*

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ПРОТИДІЇ ЕКСТРЕМІЗМУ

Екстремізм – це загроза як національній, так і міжнародній безпеці, що несе у собі руйнівний характер та дестабілізує порядок в охоплених територіальних межах. Сьогодні він виступає однією з найгостріших проблем, з якими стикнулося людство і потребує негайної реакції світової спільноти.

К. М. Рудой зазначав, що у країнах Західної Європи та Америці за піввікову історію боротьби з екстремізмом суспільство дійшло згоди у питанні необхідності обов'язкової участі держави в даному процесі [1, с. 230]. Вважаємо, що для ефективної боротьби з екстремізмом, перш за все необхідно виробити міжнародно-правовий механізм протидії цьому явищу.

Боротьба з екстремізмом є одним із пріоритетних завдань, проголошене ООН. Так, 2 жовтня 2015 року Рада ООН з прав людини прийняла Резолюцію «Права людини і попередження насильницького екстремізму та боротьба з ним». В призмі протидії екстремізму даний документ наполегливо закликає держави забезпечити те, щоб будь-які заходи, що вживаються з метою запобігання насильницькому екстремізму та боротьби з ним, узгоджувалися з усіма їх зобов'язаннями за міжнародним правом, зокрема міжнародними стандартами прав людини, міжнародного права біженців і міжнародним гуманітарним правом. Окрім цього державам було рекомендовано взаємодіяти з місцевими громадами та неурядовими структурами в рамках, що охоплюють все суспільство. Особлива увага приділялась терпимості і діалогу між цивілізаціями, а також поглибленню міжконфесійного та міжкультурного порозуміння і поваги між людьми, в тому числі на національному, регіональному і глобальному рівнях, при недопущенні посилення ненависті. Такі процеси визнаються одними з найважливіших елементів у розвитку співпраці в питанні боротьби з екстремізмом [2].

Грунтуючись на Резолюції Ради ООН з прав людини, можна виділити такі елементи механізму протидії екстремізму:

- співпраця держав між собою, держав та елементів громадянського суспільства задля реалізації поставлених завдань в цій сфері;
- розробка соціального діалогу на різних рівнях;
- розширення прав і можливостей для населення;
- пропагування згуртованості суспільства тощо.

Одним із найважливіших документів в сфері протидії екстремістській діяльності є Шанхайська конвенція про боротьбу з тероризмом, сепаратизмом та екстремізмом, прийнята 15 червня 2001 року. Сторонами цього документу є Казахстан, Китай, Киргизія, Росія, Таджикистан та Узбекистан. Так, згідно ст. 5 Конвенції Сторони за взаємною згодою можуть проводити консультації, обмінюватися думками, узгоджувати позиції з питань боротьби з екстремізмом, в тому числі в міжнародних організаціях і на міжнародних форумах. Співпраця між державами може проявлятися у таких напрямках:

- обмін інформацією;
- виконання запитів про проведення оперативно-розшукових заходів;
- розробка та прийняття узгоджених заходів для попередження, виявлення та припинення екстремізму, взаємосповіщення про результати їх здійснення;
- вжиття заходів щодо попередження, виявлення та припинення фінансування, поставок озброєння і боєприпасів, надання іншого сприяння будь-яким особам і (або) організаціям для здійснення екстремізму тощо [3].

Не можна оминати увагою рішення Комітету міністрів Ради Європи від 19 травня 2015 року № СМ (2015) 74, яким було затверджено План дій щодо протидії насильницькому екстремізму та радикалізації, що веде до тероризму. Цей план націлений на період з 2015 до 2017 року і передбачає здійснення заходів щодо:

1) зміцнення правової бази у галузі протидії тероризму і насильницькому екстремізму;

2) запобігання та протидії насильницькій радикалізації шляхом прийняття конкретних заходів у державному секторі, зокрема у школах і в'язницях, а також у мережі Інтернет [4, с. 131].

Загалом, останнім часом міжнародна спільнота врешті-решт звернула увагу на проблему небезпеки, яку в собі несе екстремістська діяльність, і активізувалась у питанні вироблення загальних напрямів щодо її протидії. Проте, вважаємо, що лише нормативне закріплення шляхів виявлення і подолання екстремізму без реальної спільної участі держав в даному питанні не є ефективним. Дуже важливо консолідувати зусилля як державних, так і недержавних структур, на міжнародному рівні, зокрема шляхом виховання населення у дусі толерантності й терпимості. Саме використання позитивного міжнародного досвіду протидії екстремістській діяльності ефективно сприятиме захисту незалежності та суверенітету окремих держав, а також стане вагомим чинником недопущення появи та поширення проявів цього негативного явища у світі.

Список використаних джерел:

1. Рудой К. М. Зарубіжний досвід протидії екстремізму як напрямок забезпечення міжнародної безпеки. // Південноукраїнський правничий часопис. – № 3. – 2013. – С. 230.
2. Резолюція «Права людини і попередження насильницького екстремізму та боротьба з ним». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.refworld.org.ru/docid/56b304974.html>.
3. Шанхайська конвенція про боротьбу з тероризмом, сепаратизмом та екстремізмом. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://kremlin.ru/supplement/3405>.
4. Ірха Ю. Міжнародно-правові основи протидії екстремістській діяльності та їх імплементація у право України. / Ю. Ірха // Протидія терористичній діяльності: міжнародний досвід і його актуальність для України: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (30 вересня 2016 року). – К.: Національна академія прокуратури України, 2016. – С. 131.

Міські Д.О.

студентка,

Науковий керівник: Дорош Л.В.

кандидат юридичних наук, доцент,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ДО ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ОБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ ДОВЕДЕННЯ ДО САМОГУБСТВА

Стаття 27 Конституції України закріпила невід'ємне право кожної людини на життя. Основний Закон України проголошує життя і здоров'я кожної людини найвищою соціальною цінністю (ст. 3 КУ). Проте безсумнівним є те, що кожна особа має право самостійно розпоряджатися своїм життям. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, у світі щорічно відбувається 500-600 тис. самогубств, Україна посідає п'яте місце у рейтингу.

Самогубство – свідоме самостійне позбавлення себе життя, спричинене власноруч [1, с. 33]. Проте самогубство не є злочинним діянням. Злочином визнається доведення особи до таких дій, тобто доведення до самогубства. Таке діяння визнається злочинним у разі, коли винна особа жорстоким поведінням, шантажем, примусом до протиправних дій або систематичним приниженням людської гідності спонукає жертву до самогубства.

Об'єктивна сторона злочину є визначальним елементом складу злочину і підставою кримінальної відповідальності. Ознаки об'єктивної сторони багато в чому визначають суспільну небезпечність злочину. Характер діяння, спосіб його вчинення, місце, час, обстановка вчинення злочину, тяжкість суспільно небезпечних наслідків, що настали, є найважливішими показниками суспільної небезпечності як соціальної властивості злочин [2, с. 117].

Що стосується об'єктивної сторони аналізованого злочину, то цей елемент є найбільш інформативним та виступає як зовнішня форма прояву злочинного діяння, що розкриває саму сутність злочинного посягання, характер суспільної небезпечності злочину. Законодавець в диспозиції ст. 120